

Darinka Slanovec

SVETI ALOJZIJ*

Kakšno leto potem, ko mu je umrla žena,
se je začel po malo izgublјati. Kot da je nenadoma
izgubil občutek za čas, se je sredi noči oblekel in šel
pripravljat zajtrk ali pospravljat kuhinjo. Ah, saj je že prej
velikokrat ponoči vstajal, ko ni mogel spati, sem mislila,
ampak vse večkrat je trajalo do jutra, da ga je popustilo.
Zdravnica je ugotovila, da gre za starostno demenco
s psihotičnimi komponentami. Opazovala sem ga, kako neutrudno
teka po hiši in premika stole, premešča odeje, časopise,
knjige, kuhinjsko posodo ...
In tudi on je zjutraj pri zajtrku
vse bolj zamišljeno drobil kruh v mleko.
Vsega se je zavedal, ko se mu je zbistrilo.
Hodil je vse bolj upognjen, kot da rešuje kako uganko.
Kakor nekdo, ki ne prenese tujosti sveta, v katerem prebiva,
se je vedno pogosteje odpravljal domov,
nazaj v dom iz svojega otroštva,
kjer pa že dolgo ni bilo več nobenega od njegovih,
pravzaprav tudi tiste hiše ni bilo več ...
ampak on da mora tja, ker je tam ona,
da ne bo sama, saj vendar ona ne more biti sama,
ker ne more hoditi in on mora iti pogledat, če kaj potrebuje,
saj potem se bo vrnil, ne bo se izgubil, saj pozna pot,
je ure in ure moledoval pri zaklenjenih vratih.
Večkrat me sploh ni več prepoznal.

* *Literarna izpoved gospe Darinke Slanovec je poglobljen duhovni odziv na bogato življenjsko izkušnjo, ki je nastal ob njenem dialoškem prebiranju revije Kakovostna starost.*

A vse več je glasno molil: za pokojno ženo, zame,
za vse sorodnike, žive in pokojne,
za vse negovalke in pomočnike,
za zdajšnje in nekdanje prijatelje,
za vse duhovnike, redovnike in redovnice,
za brezdomce, za lačne in bolne,
za umirajoče ...

Takrat sem opazila, da sploh ne prosi zase,
Boga ni ničesar prosil zase.

Kolikor bolj je telo propadalo in um slabel in je
od njega odpadalo vse naučeno, toliko bolj sta izstopali
mehkoba in krhkost in čisto duhovna nedolžnost.
Seveda je bila tudi muka: ponoči sem se včasih zaklenila
v spalnico, da me ne bi poškodoval, kajti začel se je bati
neznancev in jih je hotel odgnati,
svoje lastne podobe v ogledalu se je prestrašil ...

Ampak kolikor bolj je trpel,
tako ponižan v svojem dostojanstvu
in tako razpoložljivo izročen tujim očem in rokam, ki so ga negovale,
toliko bolj mi je šel do živega in toliko jasneje sem razpoznavala v njem
(tako nelogično, ker ga je ubijalo)
nekaj po božje ... in toliko bolj in bliže sem čutila
senco smrti.

Neverjetno, da je pljučnico prebolel ... sključeno telo,
kosti in kite in zmeden um ... svetopisemsko velik,
kajti zdaj je postal tisti, ki sliši govoriti rože in preroke,
rojen istočasno s svojim patronom, svetim Alojzijem ...
»Bogu vsa čast in slava vekomaj«, je potem samo še molil,
slavil Boga,

začuden nad mano, ko sem kričala, naj me razume ...

»Bogu vsa čast in slava vekomaj«, je komaj razumljivo jecljal,
ko je padel s postelje in ni več mogel vstati.